

MAGAZÍN NEMOCNIC PLZEŇSKÉHO KRAJE

SRDCE

Nemocnice
Plzeňského
kraje

Domažlice | Horažďovice
Klatovy | Rokycany
Stod | Svatá Anna

4/19

KVALITA PÉČE:
PŘES 85 PROCENT
PACIENTŮ ZNÁMKUJE
PÉČI JEDNIČKOU

MUDR. RICHARD SEQUENS:
DO ROKYCAN SE ZA NÍM SJÍŽDÍ
PACIENTI Z CELÉ REPUBLIKY

Richard Sequens: Rokycanská chirurgie byla vždycky vyhlášená

Primář chirurgického oddělení Rokycanské nemocnice **MUDr. Richard Sequens, Ph.D.**, má za sebou velmi zajímavou životní i profesní dráhu. Po dvaceti letech ve FN v Plzni, kde před nástupem základní vojenské služby pracoval krátce na onkologii a urologii a po návratu z vojny pak na chirurgické klinice, nejprve jako sekundář a po sametové revoluci jako odborný asistent, strávil jedenáct let v Praze v Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského. Poté se na tři roky přesunul do Hořovické nemocnice a nakonec jeho kroky vedly do Rokycan, kde již několik let úspěšně rozvíjí chirurgii střev a konečníku. Sjíždí se sem za ním pacienti z celé republiky. Proč si vybral právě tuto specializaci a jaké má názory na české zdravotnictví? I na to jsme se ho zeptali v rozhovoru pro magazín Srdce.

Chirurgie v Rokycanské nemocnici je vyhlášená široko daleko. Čím si myslíte, že to je?

Pověst rokycanské chirurgie, která vždycky byla na dobré úrovni, je dlouhodobě velmi dobrá. Je to dáno mimo jiné i osobami mých předchůdců primářů, mezi které svého času patřil například MUDr. Richard Schmied, který předtím pracoval jako primář chirurgické kliniky v Plzni.

Proč jste si vybral profesi lékaře?

Upřímně řečeno, já nevím. Možná mě ovlivnila moje maminka, která před válkou studovala dva roky medicínu, než Němci zavřeli vysoké školy, a o dobách svého studia v Praze mi často vyprávěla, možná můj otec, který měl řadu spolužáků z gymnázia, kteří po válce vystudovali

lékařskou fakultu a za kterými jsem jako poměrně stonavé dítě často v doprovodu otce chodil do nemocnice spíš jako za kamarády než jako za neznámými a respekt budícími lékaři, a nakonec i moje starší sestra, která je oční lékařka.

Litoval jste někdy, že jste si vybral medicínu?

To rozhodně ne. Je to krásné povolání. Bohužel se ale v současné době ze svobodného povolání lékaře stává něco, čemu moc nerozumím. Lékaři se pozvolna dostali pod nadvládu ekonomů a manažerů, do všeho se až příliš promítá ekonomika, z medicíny se stává byznys a vytrácí se její základní smysl a poslání, kterými je pomoc nemocným lidem.

Sám jste vyučoval na LF UK v Plzni. Můžete tedy srovnávat. Jak se posunulo studium lékařství od dob, kdy jste studoval vy?

Studium jako takové je pořád stejné. Co se trochu změnilo, jsou studenti. Přejde mi, že už si studia neváží tolik jako my, kteří jsme studovali za minulého režimu.

Dnes je snadné se dostat na vysokou školu, tenkrát to tak jednoduché nebylo. Studium medicíny je těžké. Trvá dlouho, než vystudujete, a ještě déle pak trvá to, než se lékařskému řemeslu naučíte. Významné části mladé generace často chybí trpělivost a také pokora, chtěli by vše pokud možno bez velké námahy a hned.

Pokud pacientka v minulosti absolvovala složitější operaci střev nebo konečníku, tak je nutné vést porod císařským řezem, aby nedošlo ke komplikacím. Nejjistější je, když dutinu břišní otevírá chirurg, který předtím prováděl operaci střeva. Děti, které jsem takto pomáhal přivést na svět, je už víc než padesát a nejstaršímu je osmnáct let. Je to pro mne vždycky krásný pocit, když z břicha vyndáme zdravé plačící dítě místo nádorem či zánětem postiženou část střeva. Je to vlastně jakási odměna za předchozí práci.

Jaké máte další pracovní plány do budoucna? Máte nějakou vizi chirurgie v Rokycanské nemocnici?

Vize já mám celý život. Pro dobrou chirurgii střev a konečníku nepotřebujete žádné zvláštní vybavení jako například mimotělní oběh. Co potřebujete, jsou kvalitní nástroje, sehraný tým, standardně vybavený operační sál a fungující JIP. A to všechno lze mít i v menších nemocnicích. Myslím si, že v Rokycanské nemocnici můžeme dělat špičkovou chirurgii, vybavení je tu skvělé, nemocnice je dobře dostupná, navíc leží u dálnice a blízko Plzně, takže můžeme velmi úzce spolupracovat s fakultní nemocnicí. Již nyní za námi jezdí lidé z celé republiky.

Proč jste si vybral kolorektální chirurgii?

Já jsem si ji nevybral, byla mi spíš souzena. Nebyl jsem ve straně a na klinikách byli lékaři rozdělení na tzv. „chovné“ a tzv. „tažné“. Chovní si mohli vybrat specializaci a byli připravováni na různé vyšší pozice v rámci nemocnice, tažní si vybírat nemohli a byli na „obyčejnou“ práci. Já jsem patřil naštěstí mezi ty tažné. Tenkrát jsem oslovil pana docenta Maňhala, který se specializoval na onemocnění trávicího traktu, rozsah jeho operativy byl velmi široký a navíc se zabýval i tzv. „septickou chirurgií“. Zaujala mě jeho práce, a tak jsem ho poprosil, jestli mu můžu „držet háky“. On souhlasil, a tak začala naše dlouholetá spolupráce, během níž jsem se postupně naučil všemu, co bylo tehdy v našich podmínkách možné. Když jsem se po revoluci vrátil ze stáže z Ameriky do Čech, začal jsem dělat výkony, hlavně operace na tlustém střevě a konečníku, které jsem se tam naučil. Díky panu docentovi Maňhalovi jsem měl na čem stavět, patří mu tímto můj velký dík. To je ve stručnosti moje cesta ke kolorektální chirurgii, kterou se zabývám již více než 25 let.

Absolvoval jste mnoho stáží například v Americe nebo ve Švýcarsku. Jaký je rozdíl ve zdravotnictví tam a u nás?

Rozdíly jsou obrovské. Venku má zdravotnictví řád, u nás jsme ani za těch třicet let od revoluce řád nenašli. Neproběhla tu základní politická diskuze, která měla po revoluci nastat. Dodnes nemáme určenou síť nemocnic, není

určena cenotvorba, pojišťovny platí každé nemocnici jinak. Máme komplikovaný systém postgraduálního vzdělávání oproti zahraničí. Neustále u nás řešíme nedostatek zdravotních sester, a to už od 90. let. A jak jsme ho vyřešili? Ještě víc jsme jim zkomplikovali cestu za vzděláním, stále po nich chceme vyšší a vyšší vzdělání, přitom dělají v podstatě stejnou práci jako dříve, starají se o pacienta.

Kde se vám líbilo nejvíc?

Asi nejvíc mi dala Amerika, kde jsem byl celkem třikrát. Všechno tam pro mě bylo nové i přesto, že už jsem měl druhou atestaci. Měli tam úplně jiné postupy, které jsem si pak přivezl domů. Nejvíc se mi ale líbilo v Oxfordu, kde bych asi dokázal i žít.

Málokdo by řekl, že z hlediska své specializace často asistujete u porodů.

